

Ông yêu vợ Faben hay không là chuyện khác, chúng tôi không quan tâm đến. Chắc ông cũng đã hiểu tại sao chúng tôi chọn ông. Vì ông hội đủ điều kiện làm thân với Lolô. Nàng có quốc tịch Mỹ, hiện sống ở Nữ Ước. Faben viết thư về, yêu cầu nàng sang thăm. Bộ Ngoại Giao Mỹ đã chấp thuận cho nàng qua Mạc tư Khoa.

Tất cả tài liệu, hình ảnh liên quan đến Lolô và Faben được dựng trong cặp da này. Ông đọc xong, nhớ kỹ, rồi hủy đi. Thân ái chúc ông thành công.

.

Cái tủ không lấy gì làm chặt song tôi vẫn cảm thấy vướng víu và khó chịu. Có lẽ vì Lolô có quá nhiều quần áo, toàn là quần áo sang trọng mua ở tận Ba Lê, kinh đô của thế giới thời trang. Nhưng cũng có lẽ vì tôi đứng trong tủ quá lâu.

Chẳng hiểu kiếp trước tôi có phạm tội nào thật nặng nề đến kiếp này tôi phải đa mang cái nghề gián điệp hành động. Nữ ước là một trong các thiên đường dạt lạc trên trái đất, đổ người đàn ông nào sung sức đến Nữ ước mà dám ở lì trong khách sạn, vì đường phố đông như hội, đèn sáng như sao sa, về khoản đàn bà thì chao ôi, tuổi nào cũng có, cỡ nào cũng có, túi tiền nào cũng có.

Nữ ước khi chiều đỏ xuống là cõi Thiên thai,

Tôi là kẻ khoai bay nhảy, vậy mà từ khi đặt chân xuống trường bay đến giờ tôi chưa hề được một phút đồng hồ rỗi rãi để phụng sự thần tình yêu. Vừa ra khỏi phi cảng, tôi đã đụng đầu một phái viên C.I.A. Hắn tổng tôi lên xe, lái loanh quanh trong thành phố, vừa lái vừa cho tôi biết thêm một số chi tiết cần thiết.

Điệp vụ tôi có trách nhiệm thi hành ở Mạc tư Khoa là một điệp vụ phối hợp giữa tình báo Tây Đức và tình báo Mỹ. Gã phái viên CIA nói nhai nhải một hồi lâu thì trời đã nhá nhem tối. Hắn đưa tôi đến một tiệm ăn ở khuất trong hẻm, tôi chỉ có đủ thời giờ nhai ngấu nghiền một cái xăng-uych gà với hai ly huyết-ky xéch là phải đến nhà của người đẹp Lolô.

Tôi không được phép vào động đảo bằng cửa trước, nghênh ngang bấm chuông mà là lên vào bằng cửa sau, chờ cho tối hẳn, không ai nhìn thấy mới lên lút mở cửa sỏ chui vào trong nhà.

Giá vào nhà rồi được kéo ghế ngồi nghỉ chân thì tôi đâu dám phân nan... Đẳng này tôi phải biến ngay vào cái tủ đựng quần áo của nàng.

60 phút trôi qua. Những ai từng trốn trong tủ mới hiểu được tâm trạng của tôi khi ấy. Trước đây, nhiều người đã nói mà tôi không tin. Tôi ki ông tin rằng đứng trong cái tủ cao hơn đầu người, bề dài hơn hai thước, bề dày hơn nửa thước là một

cực hình. Tôi cứ định ninh mùi thơm da thịt còn dính trong quần áo sẽ làm tôi quên được thời gian chờ đợi.

Tôi đã làm to. Quần áo của Lolô rất thơm, nhưng, không phải thơm mùi nước hoa như của mọi người đàn bà khác đâu. Mùi thơm của Lolô gây gây như xạ hương. Đàn ông già, gần kề miệng lỗ, ngửi mùi xạ hương cũng phát điên, huống hồ còn là thanh niên gân sức như tôi. Hồi ở triền núi Hy mã Lạp sơn, tôi đã bàng hoàng vì mùi xạ hương, tôi tưởng mùi đàn bà Mỹ phải khác mùi đàn bà Ấn, ngờ đâu đàn bà ở đâu cũng là đàn bà... đàn bà là cái chi chi...

Té ra họ khôn ngoan dùng mùi xạ hương để chinh phục đàn ông...

48 giờ đồng hồ trước, tôi ở Ấn độ. Giờ đây, tôi đã ở Nữ ược. Hai đại lục mệnh mông cách nhau một biển Thái bình Dương mệnh mông. Bà Côrin đã bố trí đầy đủ. Tôi lái xe qua đèo ái tinh Kônarắc, dọc đường trời tối như hũ nút. May mà xe tốt, đèn pha thuộc loại i-ốt, nghĩa là loại đèn sáng nhất, bốn bánh xe lại gắn thắng đĩa, nên tôi đã về đến nơi đến chốn an toàn.

Từ Calcutta, tôi đáp máy bay đi Vọng Các. Và từ Vọng Các, thẳng một mạch tới Hoa kỳ. Nhờ Trời, các nữ chiêu đãi viên hàng không trong chuyến đi này của tôi không đến nỗi kho tỉnh và

«hãm tài», do đó, nổi nhớ Kira cũng người phần nào trong lòng tôi.

Nhiều bạn tôi thường băn khoăn tại sao tôi dành cho giới nữ chiêu đãi viên hàng không một cảm tình quá nồng hậu. Lý do thứ nhất : tôi đáp máy bay thường xuyên, gần như tuần nào cũng gặp họ thành ra quen thuộc cũng như ông chồng quen thuộc bà vợ, hoặc cậu học sinh trung học quen thuộc cô hàng cà-phê xế cửa trường vậy. Tuy nhiên, lý do thứ nhất không vững bằng lý do thứ hai : sở dĩ tôi có cảm tình với họ, vì họ ở trong số những người mà nghề nghiệp bắt cho eo phải thon, thân thể không được tăng thêm kí, nhất là tăng thêm mỡ bèo nhèo.

Tôi không dám bịa đặt, các bạn cứ hỏi giới nữ tiếp viên phi hành thi biết (tôi xin lỗi các cô của công ty hàng không Air-Vietnam). Giai nhân hàng không phải săn sóc đường cong một cách thận trọng, vì nếu hơi nặng cân một chút, chớ chưa nói là xô xê nữa, là tức khắc bị cho nghỉ ở nhà, làm việc dưới đất, khi nhìn cho thon lại mới được trở lại cuộc sống « đi mây về gió ».

Lý do thứ ba : chưa chồng. Một số công ty hàng không chỉ thu nhận nữ tiếp viên chưa chồng khi lấy chồng phải bỏ nghề. Luật lệ này rất có lợi đối với đàn ông chưa vợ như tôi.

Lý do thứ tư : một số công ty lại hạn định

tuổi tối đa, có khi đến 32 tuổi là nữ tiếp viên phải rời không gian mà xuống phục vụ dưới đất. Luật lệ này cũng rất có lợi đối với tôi, vì sau nhiều ngày nhiều đêm mỗi mệt tôi cần ngắm đàn bà thon, trẻ và đẹp. Ngồi trên phi cơ bay với tốc độ siêu thanh mà phải ngắm gái xề thì chán chết...

Vượt qua Thái bình Dương, tôi tưởng được nghỉ xả hơi một đêm, ai ngờ C.I.A. lại tính thời giờ sát nút, Như thể tôi là lực sĩ chạy đua phải rút thật nhanh, không được bỏ phí một phút nào.

Cho nên tôi mới bị nhét vào tủ chứa quần áo thơm mùi xạ hương này để chờ chủ nhân về. Tôi lên vào phòng người lạ không biết là lần thứ mấy trăm nữa, nhưng tôi nhớ mang máng là chưa khi nào tôi lại chui vào tủ quần áo, nhất là tủ treo toàn quần áo đàn bà. Dầu quần áo này thuộc loại thượng lưu quý phái, và được màu thơm, tôi cũng rất khổ tâm. Tôi nhớ hồi nhỏ mỗi buổi đi học về phải băng qua cái sân rộng phơi quần áo; thấy tôi đi bên dưới quần áo đàn bà mẹ tôi gọi vào rầy la. Lớn lên, tôi luôn luôn ghi khắc lời dạy của mẹ tôi, hề thấy giầy kềm phơi quần áo đàn bà thì tránh ra nơi khác.

Nhưng hôm nay đồ lót mình của phụ nữ lại tồn teng ngay trong tầm tay tôi, cọ vào má tôi. Tôi giận điên người, song vẫn phải đứng yên như trời trồng.

Người đẹp Lolô phải có một trương mục gồm nhiều con số dè dặt ở ngân hàng mới dám ngự trong tòa nhà oai vệ này. Nó tọa lạc ở ngoại ô Nữ ược, nhưng cũng chẳng xa trung tâm thị trấn là bao nhiêu. Nó nằm giữa một khu đất vuông vắn, tròng toàn cỏ non, dưới ánh đèn nó xanh rờn và láng mượt. Phần nhiều biệt thự ở Mỹ không có hàng rào nên tôi chỉ rún nhẹ là vọt được vào trong vườn. Tôi phải thận trọng tuyệt đối vì gã nhân viên C.I.A. hộ tống tôi cho biết là tòa nhà của Lolô bị nhân viên của địch canh chừng.

Gã nhân viên C.I.A. đậu xe chờ tôi cách đó gần ba trăm thước và liên lạc với tôi bằng làn sóng cực ngắn. Hắn bảo đảm với tôi rằng tôi có thể yên tâm thực hiện kế hoạch vì hai nhân viên của tòa đại sứ Nga lảng vảng ngoài đường không nhìn thấy tôi. Hắn chúc tôi thành công rồi cúp điện đàm.

Tôi hé cửa tủ để quan sát bên ngoài. Nhà của Lolô là nhà trệt gồm 6 phòng, phòng khách và phòng ăn thì rộng, song phòng ngủ lại hẹp. Cả thầy có 2 phòng ngủ, nhưng tôi biết chắc là phòng bên được dành cho khách vì hồi nãy tôi ngửi được mùi mốc ở riềm cửa, khăn trải giường và ngăn kéo bàn phấn, và lại trong tủ cũng như bàn phấn chẳng có đồ đạc gì cả.

Đồ đạc trong nhà không lấy gì làm nhiều. Lolô chỉ bày biện đơn sơ cái gì cần thiết mới sắm, nhưng

hề đã sẫm thì rất sang trọng. Vì vậy phòng ngủ của nàng chỉ có một cái giường đôi, nệm dày 2 tác tay hình bầu dục, bàn phấn cũng hình bầu dục, bàn đèn cũng hình bầu dục. Mọi vật từ lớn đến nhỏ trong phòng đều rập khuôn hình bầu dục trong khi mọi vật trong phòng khách lại mang hình tròn cân đối.

Hình thù của đồ đạc đã đặc biệt, màu sắc lại còn đặc biệt hơn nữa. Tường riềm, cửa, mùng mền, nệm, mặt bàn, nhất nhất đều một màu pát-ten, thứ pát-ten bóng và mát mắt mà nhiều tài tử điện ảnh trẻ trung ham thích.

Cái tủ đựng quần áo nằm choán một góc, đối diện cửa buồng tắm. Bàn phấn được kê gần cửa buồng tắm. Từ tủ chênh góc 45 độ tôi nhìn thấy cái gương. Chà, loại gương này êm ghê! Nàng phải sắm nệm 2 tác là đúng, vì trong nhiều năm gần đây lưng con người bỗng yếu hẳn, nhất là lưng đàn ông. Nghĩ đến các cụ ngày xưa chuyên nằm trên bộ ván cứng đét mà rùng mình! Chỉ bắt tôi nằm độ một đêm là tôi phải đau lưng vô điều kiện. Mang đi tra tấn, dùng kèm nhỏ móng tay, dùng chèn, đốt da thịt cháy xèo xèo, tôi lại không sợ. Tôi chỉ sợ đau lưng mà thôi.

Trông cái giường của Lolo tôi đâm ra đau lưng. Tôi càng đau lưng hơn nữa khi thấy vị trí bàn phấn và cánh cửa buồng tắm. Cạnh bàn phấn có một

tấm bình phong bằng sơn mài rục rở. Mỗi khi cần thay quần áo, nàng đứng sau tấm bình phong thấp này. Tấm bình phong chỉ che được con mắt tò mò nhìn trộm qua ổ khóa cửa phòng ngủ, chứ không che được mắt tôi. Nếu Lolo đứng ở đó — và lại trong phòng không có chỗ nào thuận tiện khác nữa — tôi sẽ được tha hồ. Bà Corin ca tụng Lolo có những đường cong ~~tóc~~ lửa, chẳng biết có tóc lửa thật không hay là tôi phải bỏ chạy tóc khói...

90 phút đã trôi qua...

Tôi đã chôn chân trong tủ đúng một giờ rưỡi. Tôi muốn đập tung cửa tủ, nhảy ra ngoài. Nhưng vừa co chân tôi lại nhớ đến ông Hoàng, nhớ đến số tiền mà ông nhận của tinh báo Tây Đức. Ông tổng giám đốc chỉ biết nhận tiền chứ đâu biết đến nông nỗi này của tôi. Các nữ đồng nghiệp của tôi đặc biệt là Nguyễn Hương và Quỳnh Loan, cứ định ninh hễ tôi xuất ngoại là du hi thả cửa. Nếu họ biết tôi phải khom lưng giữa đồng quần áo đàn bà trong cái tủ chật chội này họ sẽ thương tôi, và sẽ không ghen hông, ghen gió nữa...

Trời đã tối mịt không biết từ bao giờ. Nhân viên C.I.A. cần dặn là dẫu Lolo về muộn tôi cũng phải kiên trì đứng ở vì sáng sớm mai nàng sẽ đáp phi qua cơ Ba La rồi từ đó qua thẳng Mạc tư Khoa. Tôi chỉ còn đợi nay để tiếp xúc với nàng.

Thời gian cứ từ từ đi qua. Đồng hồ tay tôi

kêu rất nhỏ, đôi khi ghé tai vào mà chỉ nghe tiếng máy chạy êm ái, vậy mà tôi tưởng như nó đang đập inh inh bên tai tôi, và cứ 5 phút lại giục tôi một lần « đến giờ rồi, đến giờ rồi... »

5 phút này qua rồi 5 phút kia đến, bàn chân tôi đã bắt đầu tê vì dồn máu. Tôi không thể tiếp tục đứng lâu thêm nữa. Nếu người đẹp còn là cá trong nhà hàng thì đêm nay tôi đến phải cửu chân... Tôi đâm ra oán bà Corin, oán giai nhân Kira, oán ông Hoàng, và oán cả cha mẹ tôi nữa. Vì nếu cha mẹ tôi không đẻ Văn Bật ra thì làm gì có điệp viên Z.28, làm gì có chi cảnh tôi phải giam mình trong tù như thế này...

Tôi đã g than thân trách phận thì có tiếng xe hơi chạy vào trong vườn. Rồi tiếng giầy đàn bà.

Giai nhân Lolò đã về.

Nàng mở cửa một cách chậm rãi, gần như khệnh khạng. Theo kinh nghiệm, loại đàn bà này rất nguy hiểm trên trường tình ái. Họ dụng ý rên rỉ rang rê kêu gọi đàn ông, máu ông sôi sùng sục trong huyết quản, nếu không nguội kịp thì trái tim có thể bị lược chín vì thèm muốn...

Nàng từ từ bước vào. Vì mấy cái áo lót mình ni-lông quá ác che khuất mắt nên tôi chỉ nhìn được đôi giầy và cặp giò của nàng. Giầy nàng thuộc loại gót vuông, mũi cũng vuông. Kiểu giầy này rất thịnh hành trong giới trẻ. Như vậy nghĩa

là Lolò còn trẻ. Nếu không còn trẻ về năm tháng thì cũng còn trẻ về tinh thần và đường cong trên thân thể.

Cặp giò của nàng cũng khá đẹp. Có được cặp giò đẹp không phải dễ, thứ nhất, phải có sự nâng đỡ của tạo hóa, nếu ông trời chỉ cho một cặp giò gầy như que tăm, hoặc lớn như cột nhà thì tập luyện vô ích; thứ hai là khổ công bồi dưỡng, bằng thể dục thẩm mỹ, bằng nắn bóp khoa học, và bằng hóa chất là đẹp đặc biệt. Cặp giò của Lolò không mập cũng không gầy, song phải cái hơi dài. Dài qua khổ nên vẻ đẹp cân đối cần thiết bị suy giảm. Nhưng bù lại nhiều dầu ông vẫn khoái dúi dài quá khổ, đúng voi têu chuẩn «trường túc» của nghệ thuật cung phụng yêu đương.

Lolò mặc cái áo may liền với xiêm, rộng thùng thình màu pát-ten, màu sở thích của nàng. Loại «rộp» rộng thùng thình này là loại thịnh hành của đợt sóng mới. Áo nàng ngắn đến cách, lược sóng tròn dưới cổ, để lộ phần nửa bộ ngực no tròn.

Khuôn mặt nàng hiện ra trước mắt tôi. Nàng chỉ cách tôi độ 5 thước, khoảng cách này chẳng lấy gì làm xa đối với cặp mắt đèn pha của tôi, tôi có thể thấy rõ mồn một những sợi lông mi giả của nàng, và nhất là những sợi lông tơ màu vàng óng ánh trên miệng nàng nữa. Bà Corin nói đúng.

Lôlô không khác nữ minh tinh màn bạc nổi tiếng Loliobrigida là bao, nhưng nhìn kỹ, và đối chiếu từng bộ phận trên thân thể thì chưa sắc sảo và quyến rũ bằng.

Bất giác tôi giật mình đánh thót như bị ai nghịch tình châm kim vào gan bàn chân. Bà Corin đã mô tả nhan sắc của Lôlô bằng những danh từ bóng bẩy mà tôi không để ý. Bà Corin nói là Lôlô trẻ hơn cô đào chớp bóng. Nhưng các bạn có biết cô đào chớp bóng Brigida bao nhiêu xuân xanh rồi không? Xin thưa 40 cái xuân xanh. Lôlô đang ở trước mặt tôi trẻ hơn thật đấy, nhưng chỉ trẻ hơn độ vài ba tuổi là cùng.

Nghĩa là về tuổi tác, nàng không thuộc vào hạng trẻ đối với tôi. Nhưng cũng chẳng sao, vì bản phận của tôi là dựa hơi nàng để hoạt động tại Mạc tư Khoa cho tình hảo bạn, chứ đâu phải được trả tiền cả chục triệu đô-la để làm tình với nàng.

Nàng đóng cửa lại, ném chìa khóa xuống giường bằng một cử chỉ phớt đời, cũng phớt đời như cậu công tử Bạc Liêu ngày nọ ném tờ bạc cát lư cho chủ hành khất. Xong rồi nàng nhảy đại lên nệm cái nệm dày 20 phân mà tôi rất thích, nhún lên nhún xuống như tập thể dục. Thật khổ cho tôi, đứng trong tú mà nóng ran cả người, trái tim tôi cũng nhún lên nhún xuống như nàng. Nếu cứ tiếp tục giam hãm trong xô tú chật chội này thì tôi phải

chết, chết đứ đừ...

Nhún lên nhún xuống một lát có lẽ đã thấy tay chân mềm dẻo, nàng đứng lên, vòng hai tay ra, ôm không khí, và đi một bài xi-lô. Vừa khiêu vũ với không khí, Lôlô vừa hát nhỏ. Tôi vốn là người biết khiêu vũ, nên phải thầm khen lối nhảy mềm mại và bay bướm của nàng. Nàng nhảy một mình, chứ nếu được ôm người khác (chẳng hạn là tôi) thì còn mềm mại và bay bướm hơn nhiều nữa.

Nhảy xong, nàng lại tú buyp-phê rót rượu uống. Tôi thì lười liếm mép khi thấy nàng uống huyết-ky. Có lẽ nàng uống rượu cho thân thể được nóng, trước khi t' a quần áo.

Tôi định nhìn khi làm công việc kín đáo ấy nàng phải núp sau tấm bình phong sơn mài gần cửa buồng tắm. Không ngờ nàng lại thay quần áo ngay giữa phòng; váng, ngay giữa phòng, dưới ngọn đèn sáng quắc và gần ngay mũi tôi.

Nàng kéo dài thật lâu, như thể vũ nữ thoát y trên sân khấu. Nhưng rồi, lâu đến mấy cũng phải chấm dứt. Và 5 phút sau trên người nàng chỉ còn lại làn da trắng nõn nà và những đường cong dú dỏn. Lệ thường, khi nhìn phụ nữ thoát y, đàn ông chỉ dán mắt vào kho tàng của người đẹp. Tôi cũng là con người có đủ xương thịt như thiên hạ nên không thể đi ra ngoài thông lệ.

Vậy mà đêm đó tôi lại dán mắt vào mấy cái nốt ruồi của nàng trên ngực. Tôi cam đoan nói sự thật, không thêm bớt. Cho đến nay, tôi cũng chưa hiểu tại sao khi ấy tôi lại khoái làm nghề trồng số, chứ không dành trọn những giây, những phút đồng hồ vô cùng quý báu cho công việc «rửa mắt».

Có lẽ vì khi Lólô bước vào phòng, và hếch mặt cho tôi nhìn tôi đã thấy hai cái nốt ruồi gần đuôi mắt bên trái của nàng. Mặt người ta có thể có 95 chỗ cho ông trời vẽ nốt ruồi, và trong số này chỉ có 4,5 chỗ để nốt ruồi «ái tình» tọa lạc. Nốt ruồi ái tình là nốt ruồi bực lộ bề sâu tinh cảm của người đàn bà. Chỉ quan sát vị trí các nốt ruồi là có thể biết được giai nhân yêu nhiều hay yêu ít, yêu mạnh hay yêu nhẹ, giai nhân thuộc đẳng cấp thủy chung như nhất, hay đẳng cấp chuyên môn «cắm sừng» lên đầu đàn ông.

Hai nốt ruồi trên mặt Lólô là hai nốt ruồi mà tướng số kỳ nhất. Cái thứ nhất nằm trên đuôi mắt bên phải, độ một phân rưỡi. Cái thứ nhì lại nằm phía dưới, cũng cách độ một phân rưỡi. Nếu chỉ có một nốt ruồi như vậy Lólô đã đủ say mê trăng hoa rồi, phương chi nàng lại có cả hai, cái trên, cái dưới đối diện. Nghĩa là theo khoa tướng diện Đông phương, Lólô là người đàn bà dâm dăng trên mực độ trung bình. Hạng đàn bà chỉ chạy theo tình yêu xác thịt. Hạng đàn bà thay tình yêu

như thay áo lót mình va-li.de.

Trong vòng một sao đồng hồ, tôi đã hiểu nguyên nhân Faben gần bó với Lólô. Đối với bọn thanh niên sung sức thì Lólô đã là keo nhựa, huống hồ Faben lại là ông già. Hắn đã dính vào nàng thì không sức mạnh nào trên cõi thế kéo được hầu ra nữa. Riêng tôi, tôi không ngán cỡ đàn bà như Lólô; cái giống đa tình như nàng rất hợp với cuộc sống ăn xổi ở thì của nghề gián điệp hành động. Vô quyết của nàng khá dày song móng tay của tôi lại cũng khá nhọn. Chờ xem nàng thắng hay tôi thắng..

Sở dĩ tôi quá quan tâm đến nốt ruồi của nàng là vì trên ngực nàng có 2 nốt ruồi dị tướng. Nốt ruồi có 2 loại, loại màu đỏ và loại màu đen. Đỏ là tốt đen là xấu. Nốt ruồi cũng có hiện và ẩn, mọc trong người là ẩn. Nốt ruồi hiện không quý bằng nốt ruồi ẩn. Hai nốt ruồi gần đuôi mắt Lólô đã lộ trần bề sâu tâm tặc của nàng. Nhưng 2 nốt trên ngực mới khó đoán, vì cái nào cũng ngự trên núm nhũ hoa. Nốt ruồi đỏ thì chồng con tốt, nốt ruồi đen thì chồng con xấu; nhưng hơi ời, nốt ruồi của Lólô lại một đen, một đỏ.

Nghĩa là nửa tốt, nửa xấu. Nghĩa là Lólô có thể vừa là nàng tiên vừa là con quỷ.

Tôi muốn quan sát kỹ lưỡng thêm nữa những nốt ruồi khác song nàng đã bất thần quay lưng

lại. Rồi phi thân lên giường, kéo mền đắp. Rồi tắt đèn.

Tích từ lúc tôi chui vào tủ quần áo đến khi người đẹp tắt đèn vừa đúng ba giờ đồng hồ. Đọc sách báo khoa học tôi được biết năm 1900 có một anh chàng phá kỷ lục đi bằng hai tay trong 55 ngày liên tiếp trên một đoạn đường xa 871 dặm Anh (1) Kỷ lục độc nhất vô nhị này làm thiên hạ lè lưỡi khâm phục. Nhưng vì thử nhà vô địch đi bằng hai tay này phải đứng trong tủ đựng quần áo bên cạnh một thân sắc đẹp khỏa thân như tôi thì giới lảm là kháng chiến được một giờ đồng hồ. Nhưng tôi, tôi đã anh dũng chịu đựng được đúng 3 giờ đồng hồ dai giả g đặc, mỗi phút, mỗi giây trong 3 giờ ấy là cả một cực hình của mắt, của tai, và của ngũ tạng lục phủ...

Lô lô bắt đầu ngủ.

Theo chỉ thị, tôi phải chờ đến khi nào nàng ngủ say rồi mới được xuất đầu lộ diện. Tuy nhiên, xin các bạn hiểu giùm, tôi xuất đầu lộ diện là để làm công việc hoàn toàn đúng đắn, chứ không có hành động này nọ như các bạn vẫn có thành kiến về điệp viên Z. 28 đâu!

Bà Corin căn dặn tôi (và gã nhân viên chờ ngoài

1) nhà vô địch này là Johann Huslinger, đi từ Vienne đến Ba Lê, mỗi ngày đi trong 10 giờ, mỗi giờ 1,76 dặm Anh (Mỗi dặm Anh 1,600 km).

đường cũng căn dặn tôi như vậy) là « phải chờ cho nàng ngủ say». Lệnh này quá co dãn, vì căn cứ vào đâu để biết được nàng ngủ say hay không. Thường lệ, khi ngủ say người ta phải ngáy. Nhưng theo khoa học, có người ngáy như sấm mà chưa ngủ say, cũng có người không ngáy mà ngủ lại say. Có người nằm hàng giờ chưa ngủ, có người mới đặt mình xuống đã cấp tốc gửi hồn vào cõi mộng...

Vì vậy tôi không chờ nữa.

Tôi xô cánh cửa tủ, và bước ra ngoài. Được ra khỏi tủ quần áo, thoát khỏi vũ trụ thơm mùi xạ hươn quái ác, tôi có cảm tưởng như được tha khỏi xà lim kinh khủng của khám đường Lubińska.

Căn phòng hoàn toàn tối đen. Song tôi vẫn nhìn thấy rõ mọi vật. Nhất là nhìn thấy rõ Lô lô.

Nàng phải là lò lửa thiên nhiên, vì trời khuya leng leng như thế này chẳng ai dám mở cửa sổ mà ngủ. Tôi mặc vét-lông mà còn lạnh, huống hồ nàng chẳng mặc gì cả. Nàng đắp mền nhưng chỉ đắp ngang bụng lấy lệ, có lẽ nàng muốn khí lạnh bên ngoài ùa vào, mơn man da thịt của nàng để làm giảm bớt nhiệt lượng cháy bỏng.

Tôi thấy Lô lô trắng phau phau, nằm hơi nghiêng, mặt hướng về phía tôi. Tôi ngồi ghé xuống giường, bóp nhẹ cánh tay cho nàng tỉnh dậy. Song nàng đã tỉnh dậy ngay sau khi tôi buông lơi thịt

70 ki của tôi xuống cái nệm dày 20 phân tây.

Nếu tôi không phản ứng nhanh nhẹn, mọi việc đã thất bại từ khi chưa được hân hạnh mở đầu. Nàng há miệng toan kêu. Cổ họng khá lớn của nàng có thể phát ra những tiếng kêu cứu không kém sấm sét, nhưng tôi đã chặn bàn tay ngang cổ nàng. Nàng vùng vằng môn tay nhọn hoắt của nàng phóng ra tua tủa. Tôi xô nàng xuống nệm, miệng nói :

— Sao cô lại làm thế ? Tôi là nhân viên C.I.A. đây mà..

Tôi buông tay ra khỏi cái miệng thơm ngon của nàng. Nàng ngồi yên, cổ nhìn xuyên qua màn tối xem người vừa lời nàng dạy là ai.

— Ông là nhân viên C.I.A. ư ? C.I.A. đến phòng tôi đêm khuya để làm gì ?

Tôi đáp :

— Về việc liên quan đến bác sĩ Faben.

— Mai tôi sẽ sang Mạc tư Khoa để thăm « nhà tôi ».

— Vì thế, tôi đến đây đêm nay.

— Ông muốn nói chuyện gì ?

— Nhiều chuyện lắm. Vì nếu trời còn cho sống, tôi sẽ qua Liên Xô cùng cô.

— Vâng, Tôi sẵn sàng tiếp chuyện với ông. Nhưng không lẽ lại bàn luận trong bóng tối. Phiên ông mở đèn giùm tôi. Cái núm đèn đêm ở đầu giường ấy.

— Đề nghị không nên mở đèn.

— Tại sao ? Tôi có cảm tưởng là ông đến đây với mục đích mờ ám nào đó. Hoa kỳ là nước tự do, ông sợ gì mà phải tắt đèn ?

— Nếu có mục đích mờ ám tôi đã tán thành bật đèn. Vì hẳn cô không quên là cô đang trần truồng. Cái mền mà cô đắp trên người đã rớt xuống đất. Dưới đèn điện, tôi sẽ quan sát thân thể cô một cách rõ ràng hơn. Thưa cô... đàn ông từ xưa đến nay đều thích ngắm đàn bà đẹp khóa thân vậy mà tôi không hề lợi dụng việc bật đèn.

— Ừ nhỉ, tôi quên khuấy. Xin lỗi ông nhé. Mỗi khi đi ngủ, tôi vẫn có thói quen này. Và tôi chắc hầu hết phụ nữ tây-phương đều khóa thân trên giường ngủ như tôi. Bây giờ ông nhặt giùm cái áo ngủ và cái mền dưới đất và đưa cho tôi. Khi tôi mặc áo xong, ông hãy mở đèn. Ông nhớ đấy ! Tôi chưa mặc áo xong mà ông mở đèn tôi sẽ la lớn.

— Cô sợ tôi nhìn phải không ? Khổ quá, nếu tôi khoai nhìn thì đã mở đèn từ nãy .. Dầu sao cô cũng nên an tâm vì mắt tôi sáng như đèn pha hồng ngoại tuyến, tôi đã chiêm ngưỡng cô từng li, từng tí trong khi cô thay quần áo nên..

— Ông xấu quá. Té ra ông nhóm trộm !

— Vậy thì đàn ông trên thế giới đều xấu. Vì đàn ông nào cũng nhóm trộm đàn bà.

— Ông đừng ngại biện nữa. Tôi đã mặc áo

rồi đấy. ông bật đèn lên đi.

— Không được. Dưới đường có người.

Nhà của Lolo là nhà trệt song được xây trên nền cao nên gần như nhà lầu. Đứng trong nhà có thể nhìn dưới đường rõ mồn một. Trước cửa sổ phòng ngủ có một cây sồi đông lớn, cành lá xum xuê của nó biến thành tấm bình phong ngăn chặn những con mắt tò mò; tuy nhiên, những con mắt tò mò của KGB vẫn có thể theo dõi nhất cử nhất động trong phòng bằng viên kính đặc biệt.

Nàng bước xuống giường, giọng bán tín bán nghi:

— Dĩ nhiên dưới đường lúc nào chẳng có người. Không có luật lệ nào cấm thiên hạ đứng lại trước nhà tôi. Ông là nhân viên C.I.A. có khác, chỉ trông gà hóa cuốc.

Tôi đáp:

— Đó là sự thật. Có nên nghe tôi. Bọn KGB đang rình rập ngày đêm, bật đèn lên họ sẽ thấy tôi.

— KGB là cái gì, hả ông?

— Là sở mật vụ Liên Xô. Hiện Faben bị KGB giam giữ.

— Tôi không tin là «nhà tôi» bị họ giam giữ.

— Nghĩa là theo cô, Faben đã tự ý sang bên kia bức màn sắt.

— Cũng không hẳn như thế. Tôi cho là bên

trong vụ nhà tôi biệt tích còn nhiều uẩn khúc. Vì vậy tôi phải cất công sang tận nơi.

— Đề gặp Faben?

— Vâng, «nhà tôi» viết thư về nói là nhà chức trách sẽ viết sẽ không cấm đoán tôi gặp «nhà tôi».

— Faben viết thư về khi nào?

— Chuyện riêng của tôi, ông không nên tìm hiểu làm gì.

— Tôi sẽ không tìm hiểu nếu trong thư chỉ toàn những lời âu yếm. Nhưng tôi có bản phận tìm hiểu nếu Faben viết về một số chi tiết khác.

— Nhà tôi chẳng nói gì cả, mà chỉ hỏi thăm sức khỏe của tôi, và giục tôi xin chiếu khán để đi Liên xô.

— Có nhận được mấy cái thư của ông Faben?

— Từ ngày ấy chỉ có mỗi một cái. Cách đây đúng ba tuần lễ. Bức thư được gửi thẳng từ Mạc tư Khoa qua hệ thống bưu chính.

— Tòa đại sứ sẽ viết đã cấp chiếu khán cho cô chưa?

— Rồi, tôi đến thì họ cho liền. Trong khi đó, bộ Ngoại giao Mỹ bắt tôi chờ hơn hai tuần lễ mới cấp thông hành.

— Mai cô đi?

— Vâng, tôi đáp phi cơ Air France từ Nữ Ước tới Ba Lê rồi đổi qua máy bay của hãng Aeroflot đi Mạc tư Khoa.